

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2015 r.,

sprawy **P. M.**

skazanego z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt IX Ka 11/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV K 231/13,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego P. M. kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt IX Ka 11/15, Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego P. M., uznając je za oczywiście bezzasadne, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV K 231/13, którym oskarżony P. M. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny

w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego P. M..

Zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to:

1. art. 457 § 3 k.p.k. w z w. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nierozważeniu przez Sąd Okręgowy zarzutów obrony, iż sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłego z zakresu księgowości K. N. jest nierzetelna w sytuacji, gdy opinia ta istotnie razi brakiem poprawności z przyczyn metodologicznych, nie zawiera istotnej części opinii tj. analizy przepływów finansowych, nie uwzględnia wyceny składników majątku firmy w tym środków trwałych, co w konsekwencji powoduje, że zawarte w niej wnioski są nieprawidłowe, niepełne i pozostają we wzajemnej sprzeczności;
 2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niedostateczne rozważenie przez Sąd Okręgowy zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zeznań świadków M. S., M. L., P. Ł. i wyjaśnień oskarżonego, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku przez błędne poczynienie ustaleń faktycznych, iż P. M. wypełnił czynności sprawcze czynów z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk;
 3. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niedostateczne rozważenie przez Sąd Okręgowy zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego błędnego ustalenia okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegających na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżonemu P. M. w chwili popełnienia przypisanego mu czynu towarzyszył zamiar wyłudzenia i niespłacenia kredytu, w sytuacji kiedy posiadał dochody miesięczne przekraczające kwotę 10.000 zł oraz inny majątek, które pozwalały mu na spłacanie kredytu;
- obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego P.M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P. M. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację zauważa jedynie dodatkowo, iż całkowicie chybione są zarzuty obrazy przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje bowiem, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Okręgowy w Warszawie, postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy P. M., w tym naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych związanych z zamiarem wyłudzenia i niespłacenia kredytu przez skazanego. Wbrew twierdzeniu autora kasacji Sąd odwoławczy podał czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne i to w taki sposób, że możliwa jest obecnie kontrola kasacyjna orzeczenia tego Sądu. Skarżący nie wskazuje natomiast w kasacji na nietrafność czy też nielogiczność w rozumowaniu Sądu II instancji, a jedynie chcąc wykazać, że Sąd odwoławczy nie rozważył, bądź w sposób niewystarczający rozważył jego zarzuty apelacyjne, podnosi głównie argumenty, które uprzednio miały służyć podważeniu zasadności orzeczenia Sądu Rejonowego. Zauważyć natomiast należy, że Sąd odwoławczy w sposób obszerny, wnikliwy i przekonujący odniósł się zarówno do zarzutu dotyczącego oceny opinii biegłego z zakresu księgowości K. N. i wynikającej z niej sytuacji materialnej skazanego oraz nierzetelnego oświadczenia o dochodach, jak i zarzutu związanego z oceną wiarygodności świadków wskazanych obecnie również w kasacji.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego P. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

l.n